

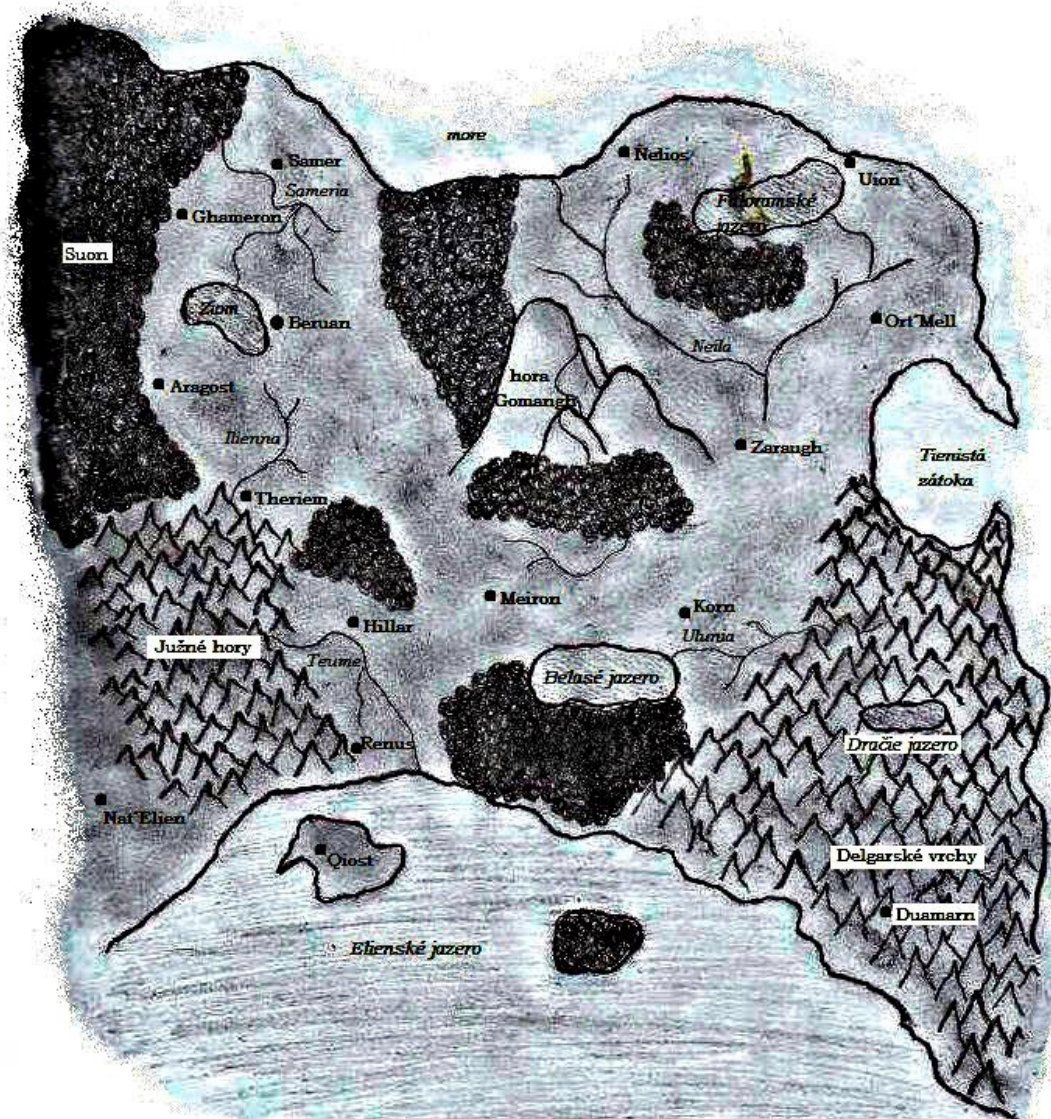
VORTEX GRAPHICS

KNIHA LYSANTHYS

**DOTYK
DRAKA**

STANLEY WHITEMAN

Lysanthia

*Venované pamiatke
Johna R. R. Tolkiena...*

Dotyk draka

Kniha Lysanthys 1

Stanley White

Predslov

Toto je môj prvý príbeh. Moja prvá kniha. Moja srdcovka.

Veľa času prešlo od začiatku jeho tvorenia, no ten moment je konečne tu. Prvá časť *Kníh Lysanthys* je hotová, no neprestávam pracovať na jej pokračovaniach.

Ďalšie informácie nájdete na facebooku - **Stanley White**, na twiteri - **Stanley White**, a tiež prikladám i mailovú adresu – stanley.whiteee@gmail.com . Budem rád Vašej spätnej väzbe!

A teraz, prajem Vám príjemné čítanie...

Obsah

Prológ

1. kapitola - Černokňažníci
2. kapitola - Výprava
3. kapitola - Porada
4. kapitola - Boj
5. kapitola - Prepadnutie
6. kapitola - Traja vlkolaci
7. kapitola - Meiron
8. kapitola - Byť a nebyť tovarišom
9. kapitola - Majstrovské dielo
10. kapitola - Helena
11. kapitola - Polnočný boj
12. kapitola - Odpoveď
13. kapitola - Putovanie
14. kapitola - Na vrchole
15. kapitola - Útek
16. kapitola - Škriatkovia
17. kapitola - Medveďolaci
18. kapitola - Vodopády
19. kapitola - Živly
20. kapitola - Dotyk draka
21. kapitola - Koniec začiatku či začiatok konca?
22. kapitola - Návrat
23. kapitola - Posledná skúška
24. kapitola - Polmesačná dýka
25. kapitola - Návrat
26. kapitola - Mesačný kryštál
27. kapitola - Piaty Vládca
28. kapitola - Spoločenstvo medveďov
29. kapitola - Vojna

Záver

Epilóg

Prológ

Kedysi dávno, veľmi dávno, vznikla Lysanthia. Krajina, ktorá ako ohromný ostrov vystúpila z Mora.

Spočiatku na nej žili len vtáci a divé zvery. No povráva sa, že kdesi tajne ukryté žili a žijú národy, ktoré sa dosiaľ neukázali obyvateľom tejto nádhernej krajiny.

Uprostred krajiny sa k oblakom dvíha najvyššia z hôr, aké kedy jestvovali v tomto širom svete. Na západe sa ťahá hlboký les a na východe leží zátoka.

Jedného dňa priplávala loď. Loď s posádkou, ktorá do krajiny priniesla Zlo, aké Lysanthia jakživ nezažila. To je však neskoršia história tejto krajiny.

Jedno ráno pred mnohými a mnohými rokmi prileteli zďaleka tisíce orlov. Priniesli na svojich chrbtoch drobný národ. Boli to škriatkovia a usadili sa na juhu krajiny. V tunajších lesoch vystavali kráľovský palác pre svojho vládcu v rozmeroch veľkých ľudí spoza Mora.

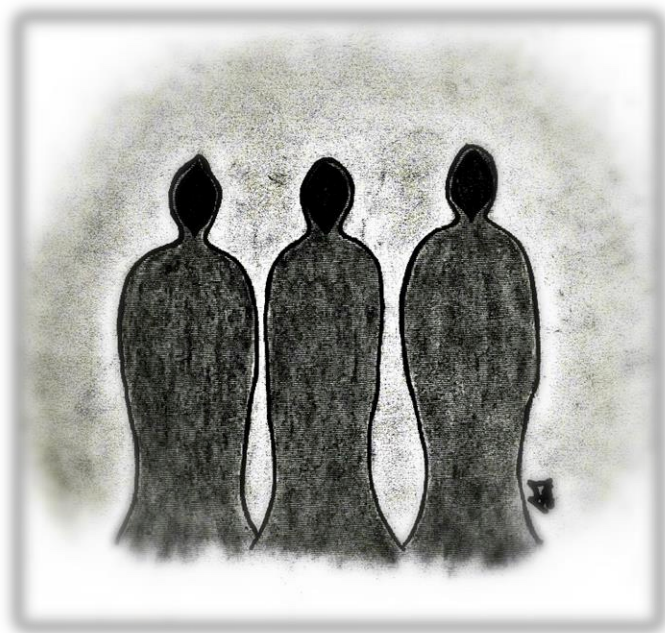
Práve veľkí ľudia časom priplávali do Lysanthie z ďalekých krajín. Vystavali mnoho miest a dedín, až sa takmer celá krajina stala ich domovom.

Po rokoch sa v jednej z kráľovských rodín v ďalekej a neznámej krajine narodil chlapec. Ako mu roky pribúdali, rástol a prekypoval šikovnosťou a silou. Jedného dňa, keď mal len dve letá pred dospelosťou, utiekol do lesa, kde beztak trávil temer všetok čas.

Chlapec sa volal Orwen...

1. kapitola - Černokňažníci

Toto sú dejiny Lysanthie...

Zavial jemný vánok, listy sa zaknísali a starý kráľ škriatkov obrátil hlavu k prichádzajúcemu poslovi.

„Pán môj!“ zvolal posol udychčane a pokľakol pred kráľom Herboltom Veľkým.

„Tie zvesti, pane, sú pravdivé. Jeden z letcov sa práve vrátil so správami o lodi, ktorá sa priblížila k Tienistej zátoke. Mám vyslať letku, aby to preverila?“ tvár starého kráľa sa zachmúrila. Napokon riekol: „Odkáž Farboldovi, aby spolu so svojimi letcami šiel do zátoky zistiť, kto prichádza do Lysanthie. A pošli odkaz Orwenovi, aby prišiel hneď ako bude môcť. Môžeš ísť...“ povedal kráľ, posol sa znova uklonil a odišiel.

Bežal do kráľovskej záhrady. Úzke rebríky viedli vysoko do koruny ozrutného stromu uprostred kráľovskej záhrady. kde rástol ozrutánsky strom. Viedli na neho úzke rebríky.

„Môžete vyraziť, Farbold!“ zakričal posol a mocný škriatok, ktorého oslovil, si v korune ozrutného stromu natiahol kožené rukavice. Vtiahol nosom vzduch, akoby nasal pach zla.

„V poriadku,“ riekol. Farbold bol hlavným generálom armády. Neraz preukázal, že si svoju hodnotu nadmieru zaslúži. Zapiskal a na veľkom strome nad nádvorím sa objavil orol. Krúžiac sa zniesol na drevenú plošinu a škriatok mu vysadol za krk.

„Do vzduchu!“ zvolal mocne. Orol mávol krídlami a vzniesol sa do povetria. Vtedy priletelo mnoho ďalších orlov, ktoré na svoje chrbty brali kráľovských vojakov.

„Leťte v dobrej vôli, priatelia!“ šepol posol, divajúc sa za vzdáľujúcimi sa letcami.

Dni ubiehali a škriatkovia na vtáčích chrbtoch putovali na severovýchod. Po dlhých dňoch vo vzduchu, počas ktorých zastavovali len na krátky spánok, sa blížili k zátok. Obklopili ich tu tmavé mračná, Farbold skoro nič nevidel. Nebol na to zvyknutý. Všetci škriatkovia z jeho národa mali vždy pohľad prenikajúci doďaleka.

Vzrastom i povahou to bol najmocnejší škriatok celého kráľovstva a kráľ Harbold si ho pre jeho zásluhy a činy preveľmi cenil a udeľoval mu vždy tie najťažšie úlohy. No teraz sa strhol, keď vysoko nad nimi zadunel hrom.

Ich malé, no statočné srdcia zovrel strach, keď povetrie nadobudlo desivú farbu, mraky sa rozostúpili a im sa naskytol pohľad na tmavé More. Z diaľky sa rýchlo blížila čierna loď plávajúca k brehu so stiahnutými plachtami.

Farbold zodvihol päšť. Všetci škriatkovia sa primkli k telám orlov a prudko zleteli nadol. Krúžili nad neznámou loďou a hľadali jej posádku. Nikoho na palube nevideli.

Generál zapískal a spoločne so svojimi druhmi pristáli na neďalekom pahorku. Pritisli sa k zemi a pozorovali čierne plavidlo blížiac sa k brehu.

Na palube sa objavili tri tmavé postavy. Vzápätí sa, nevedno ako, zjavili na brehu. Farbold videl, že sú to traja vysokí ľudia, traja muži v čiernych plášťoch.

Vbehli do lesa a stratili sa škriatkom z očí.

„Toto nie je dobré,“ šepol generál vyzerajúc spoza kopca. „Vráťme sa!“ zavelil a opäť zahrnel hrom. Škriatkovia boli preveľmi vystrašení a ich orly rovnako. Už nepokojne prešľapovali v tráve poniže nich. Nevedeli sa dočkať odletu z tohto pochmúrneho miesta.

Netrvalo dlho a pocítili vietor pod svojimi krídlami. Mraky hustli čoraz viac a kráľovská letka škriatkov, ktorú viedol sám mocný generál Farbold, k svojmu kráľovi už nikdy nedoletela.

„Pane, sú tu,“ vyhlásil kráľovský posol a postavil sa bokom. Kdesi buchli dvere. Do kráľovej siene vošlo päť mohutných mužov v hrubých kabátoch tmavých farieb. Štyria z nich pokľakli, no ten prostredný kráčať až ku kráľovi škriatkov. Vysoký muž pevným krokom prišiel až k vyvýšenému trónu.

Jeho meno bolo Orwen a bol to veľmajster národa vlkov, nazývaného vlkolaci, ktorý sa ako prvý v histórii krajiny postavil na čelo svojho ľudu a zjednotil ho do najvýznamnejšieho spoločenstva aké kedy bolo v krajine Lysanthia.

„Zdravím ťa, starý priateľ!“ riekol muž dunivým hlasom, ktorý roztriasol sieň. „Vždy ma udivujú tvoje obrovské siene, Herbolt, postavené pre veľkých ľudí.“

„Ďakujem, Orwen, no neprišiel si však preto, aby sme preberali márnوترatnosti,“ odvetil kráľ vážne a vlkolak prikývol.

„Hlavný generál mojej armády, nejlepší z letcov, zmizol spolu s letkou pri Tienistej zátoky. Je to pre mňa a môj národ veľká rana. Bol to škriatok, aký sa v našich dejinách už veru neobjaví. Zahynuli, keď to Zlo vstúpilo do Lysanthie,“ riekol starý škriatok smutne a zaľal päť.

„Súcitím s tebou, priateľ môj,“ povedal vlkolak pochmúrne. „Do Lysanthie z ďaleka prišli traja černokňazníci. Netuším, akí sú mocní, no nemôžeme ich podceňiť. Pred černokňazníkom sa treba mať na pozore. Ak sú traja, hrozí záhuba tvorom, čo sa im pripletú do cesty. To oni môžu za smrť Farbolda a ostatných letcov. Ich loď z Tienistej zátoky zmizla a po černokňazníkoch samotných odvtedy niet ani stopy. Moji muži sa za nimi pustili, no stratili stopu. Nevieme si to vysvetliť. Nášmu ľudu sa nikdy nestalo, žeby nám niekto utiekol. Musím ťa varovať, Herbolt, priprav sa na boj. Do Lysanthie vstúpilo Zlo a nastávajú krušné časy,“ vzdychol si veľmajster vlkolakov. Vrátim sa do Duamarnu a budem striehnuť.“

„Môžeš sa spoľahnúť, že škriatkovia sa stanú tvojimi očami,“ ubezpečil kráľ vlkolaka.

„Maj šťastie, kráľ škriatkov!“ S týmito slovami sa veľmajster Orwen uklonil a spolu s ostatnými štyrmi vlkolakmi opustil zámok.

Sužovali ho obavy z nového Zla. Zla, aké Lysanthia nepoznala. Bežal lesom v tele mocného čierneho vlka, na juhovýchod, do veľkolepého sídla vlčieho národa, do Duamarnu, ktorý ležal hlboko v Delgarských vrchoch.

Cesta, ktorá by obyčajným ľuďom, nieto ešte škriatkom bez orlích tátošov, trvala mnoho a mnoho dlhých dní, trvala vlkolakom len od úsvitu slnka, keď opustili škriatkov, do západu tejto žiarivej hviezdy...

„Varnor, Galt, posadte sa!“ vyzval Orwen o dva dni svojich dvoch priateľov, ktorých zavolať do svojej pracovne v sídle vlkolakov, v Duamarne. Rozpovedal im, aké správy zo svojej výpravy prináša. Na tvárach jeho druhov sa objavilo rozhorčenie.

„Černokňažníci? Tu v Lysanthii?“ spýtal sa Galt neveriaco a vstal. Ruky zaťal v päsťe a zvolal: „To tak nemôžeme nechať!“

„Presne tak, drahý priateľ! Traja temní mágovia zapríčinili smrť najlepších bojovníkov kráľa Herbolta a zmizli. S vlkolakmi, ktorí boli so mnou, sme ich prenasledovali, avšak stratili sa nám... Áno stratili,“ zdôraznil Orwen, keď uvidel ohromený výraz svojich priateľov.

„Tito černokňažníci, nie sú z tých, o ktorých sa povrávajú legendy. Sú to traja nesmierne mocní temní čarodeji. Spolu s nebezpečenstvom priniesli do Lysanthie i strach. Sám som ho pocítil na vlastnej koži,“ rozprával veľmajster vlčieho národa so zachmúrenou tvárou.

„Čo plánuješ?“ spýtal sa Varnor a Galt sa nazad posadil. Orwen na nich pozrel so starosťami v očiach.

„Mám tušenie. No nie som si istý, čo od toho možno čakať,“ šepol.

„Viem, že tvoja intuícia sa doposiaľ ešte nemýlila,“ odvetil Varnor. Prekrížil si ruky a spýtavo sa na veľmajstra zahľadel.

„Musíme sa čo najskôr vydať na cestu,“ riekol Orwen napokon. „Pripravte sa, zajtra v noci vyrazíme do hlavného mesta Severného kráľovstva, do Neliosu,“ povedal vlkolak. Jeho druhovia vstali a nechali veľmajstra samého.

Ďalšiu noc traja vlkolaci opustili Duamarn a behom sa pustili na západ. Nadránom sa pred nimi objavili brány Kornu, mesta pri Belasom jazere. Traja vlkolaci mesto obišli a pokračovali v ceste do Severného kráľovstva.

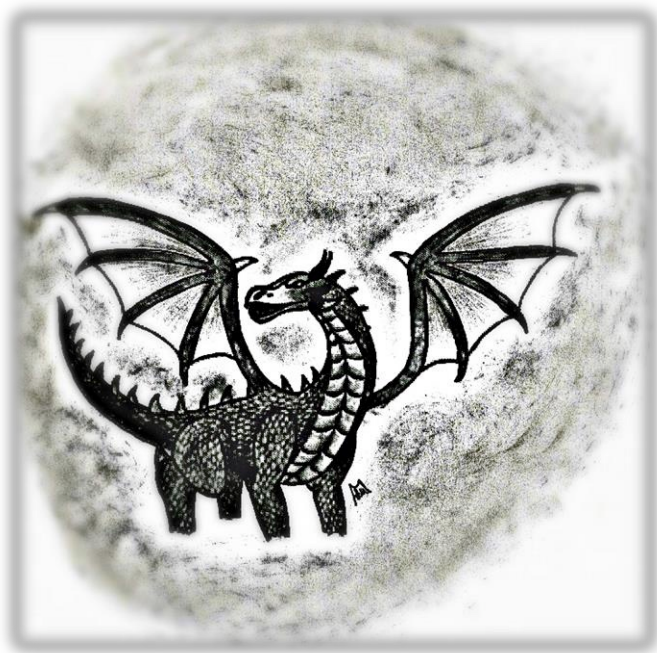
Ešte v ten deň dorazili do mesta Zarahugh, ktoré ležalo pri hraniciach Severného kráľovstva a postavili si tábor hneď za mestom. Odpočinuli si po dlhej ceste a veľmajster s Varnorom sa šli poobzerať po stopách čiernokňažníkov.

„Pozri na tých ľudí, Orwen...“ šepol vlkolak a očami prechádzal po okoloidúcich. Všetci na nich nepriateľsky zazerali. Všade kde pozreli, na nich hľadeli zachmúrene. Rýchlo vrátili do tábora.

„Toto nie je dobré. Nijaká stopa po tých troch, no je očividné, že mestom prešli. Ľudia sú nedôverčiví a vidno, že sa boja. No zatiaľ nevedia, čo sa chystá. Šíri sa strach. Musíme sa čo najrýchlejšie dostať na sever, priamo do stredu Severného kráľovstva. Dobrú noc vám, priatelia, zajtra nás čaká Nelios.“

2. kapitola - Výprava

*Polož si otázku. Kto si?
Človek, čo nikdy neuzrel pravé svetlo sveta?
Zavri oči a otvor srdce,
ver sám sebe a na cestu zasvieti ti slnce...*

Konečne pred sebou uzreli vysoké hradby kráľovského mesta Nelios.

„To nevyzerá dobre,“ riekol Varnor a s obavami ukázal na čiernu zástavu vlajúcu na jednej z troch veží, ktoré boli také vysoké, že ich bolo vidieť už mnoho míľ od mesta a hradu kráľa. „To nie je dobré.“ zopakoval

vlkolak. Pozrel na svojich druhov. „Zdá sa to len mne alebo sú tie hradby omnoho vyššie, než boli kedysi?“ spýtal sa Galt a Orwen sa zachmúril.

„Máš pravdu. Poďme!“ zavelil a tri vlky vyrazili k hlavnej bráne Neliosu.

Orwen, opäť v ľudskej podobe, pristúpil k obrovskej bráne. Krátko no mocne zabúchal. Maličké kovové dvierka sa otvorili. Ojavila sa v nich neprívetivá strážcova tvár.

„Čo chcete?“ zavrčal podráždene.

„Moje meno je Orwen. Som veľmajster mužov z vlčieho rodu. Prišiel som za tvojím kráľom, strážca. Vpusť nás dnu!“ povedal vlkolak a dvierka sa zabuchli.

„Kráľ Térolen je mŕtvy,“ ozval sa chladný hlas zhora. Vlkolakom zovrelo srdcia, zodvihli zrak a ustúpili.

„To preto tá zástava!“ sykol Galt a zafal päsť, keď uvidel na hradbách stáť tri tmavé postavy.

„Zdravíme ťa, Orwen, veľmajster vlkolakov! Aj vás, drahi Varnor a Galt!“ zvolali muži v čiernych plášťoch jednothlasne.

„Černokňažníci,“ šepol Varnor a Orwen znova pozrel nahor.

„Čo sa stalo Térolenovi?“ zvolal vlkolak, i keď vopred tušil odpoveď.

„Nie je dôležité, čo sa mu stalo. Stál nám v ceste a to bola jeho smrť. Postačí ti takáto odpoveď, Orwen?“ povedal jeden z černokňažníkov posmešne.

„Bol to môj priateľ,“ zavrčal vlkolak a stisol zuby. Vrhol sa na kraj cesty, kde ležal kameň vážiaci viac ako dospelý muž. Orwen schytil balvan a poľahky ho zodvihol. Ohromnou silou ho hodil mieriac na tri postavy stojace na hradbách. V momente z ruky prostredného černokňažníka vyšľahol blesk, rozčesol letiaci kameň a ten sa rozletel na drobné kúsky. Veľmajster napol všetky svaly vo svojom tele a začal sa meniť.

Obrovský čierny vlk zavrčal a skočil na bránu, ktorá sa pod jeho mohutným telom hrozivo otriasla.

Další blesk z černokňazníkově ruky udeřil teraz do zeme len kúsok od vlkovho boku. Vlk odstúpil.

„Vráť sa do Duamarnu, Orwen, kým ti to ešte dovolíme! Nabudúce už nemusíš odísť so zdravou kožou. A vieš čo? Nemusíš odísť vôbec! Stratte sa nám z očí!“ zakričal černokňazník a zadunel hrom.

„Nikdy!“ vydralo sa z hrdla meniacich sa Varnora a Galta.

„Vyhrážať sa vlkolakovi smrťou znamená vašu smrť, démoni v telách ľudí!“ zreval Galt. Tri obrovské vlky sa zapreli do zeme a z ich hrdiel sa vydralo mohutné zavytie, po ktorom sa hradby pred nimi za ohromného rachotu zrútili.

Po černokňazníkoch však nebolo ani stopy, len kúdoly prachu pomaly klesali k zemi. Keď sa usadili i posledné čiastočky, za zrúcaninou uvidelisa ukázalo množstvo vojakov s vytasenými zbraňami.

„To sú Térolenovi vojaci. Prečo sa postavili proti nám?“ zavrčal Varnor. Orwen zavrčal, pričom blížiaci sa vojaci zaváhali.

„Za to môžu černokňazníci. Obávam sa, že Severnému kráľovstvu už niet pomoci,“ povedal veľmajster vlkolakov zarmútene.

„Bolo by bláznovstvo postaviť sa proti všetkým len v trojici,“ zasipel Varnor, keď sa vojaci znova začali približovať. Na Galtovej tvári sa pohrával zúrivy úškrnok.

„Poznáš ma, priateľ môj,“ odvetil Orwen pokojne a tiež sa divoko uškrnul.

„Práve preto mám strach.“ To už veľmajster z Varnorových úst nepočul, pretože sa zúrive vrhol na vojakov pred sebou. Ponoril sa do živlu boja, ktorý žil v srdci každého z jeho rodu.

Galt s Varnorom ho nasledovali. Boj netrval dlho, vojaci, ktorí unikli hnevu vlkov sa stiahli. Navôkol ležali desiatky mŕtvych nepriateľov. Pri pohľade na mŕtvych mužov, ktorí boli kedysi ochrancovia mesta vedení

spravodlivým Térolenom, trojicu vlkolakov naplnil smútok.

„Prečo ustúpili?“ šepol Galt napokon. „Čosi mi tu neseďi.“

Nato sa krajinou rozľahol ohromný rev. Vlkolaci zodvihli zrak k obzoru odkiaľ sa blížil veľký tieň a o chvíľu sa obrovský besniaci drak strmhlav spustil na prekvapených vlčích mužov.

Z roztvorenej tlamy mu vyšľahol prúd ohňa, ktorému sa vlky ledva vyhli. Naraz sa vrhli na netvora, ktorý teraz letel blízko zeme. Stiahli ho na krvou nasiaknuté bojisko. Ozrutné dračie telo sa s mohutným zadunením zrútilo a ešte mnoho metrov sa šúchalo po bojisku.

Dračie šupiny nie je ľahké preraziť, sú ako kameň. A tak sa napriek veľkej sile vlčích čeľustí drak nakoniec s veľkým revom vytrhol z ich zovretí a opäť rozťahol svoje krídla. Teraz sa pustil s vlkolakmi do priameho súboja. Zrážal ich mocnými údermi z nôh a oni nemali dostatok času, aby v plnom rozsahu využili svoje schopnosti.

„Teraz!“ zreval odrazu veľmajster a trojica vlkolakov ihneď zmenila svoje útoky len na série chaotických dorážaní.

„Ukončiť!“ zvolal Orwen. Jeho druhovia pochopili. Galt sa s dunivým vrčaním vymrštil do vzduchu, zubami sa silno zahryzol do drakovho krku a stiahol jeho hlavu k zemi. Varnor zaútočil na draka z boku a dorážal na neho mocnými údermi láb. Podarilo sa mu preraziť dračie šupiny. Začal ich trhať a pustošiť netvorov bok. Drak reval a mesto sa otriasalo.

Veľmajster sa vtedy postavil priamo pred obrovského netvora a zreval. Zreval vyzývajúc vietor, aby mu pomohol.

Galt v okamihu pustil drakovo hrdlo a Varnor sa stiahol z dosahu drakových láb. Zdvihol sa mohutný víchor, ktorý vyniesol draka vysoko nad Nelios, kde sa s revaním a chrliac oheň stratil medzi oblakmi.

„Musíme ísť!“ zvolal veľmajster rozhnevane a jeho druhovia prikývli. Spoločne sa tri vlky rozbehli nazad na juh, do svojho sídla v Delgarských vrchoch, do Duamarnu. Ešte dlho počuli rev rozzúreného netvora.

3. kapitola - Porada

*Uváž dobre, či sa vydáš cestou poznania,
bo tá ti môže priniesť múdrosť,
avšak aj trpkú chuť neznáma...*

„Otvorte, veľmajster sa vrátil!“ zakričal Galt a brána Duamarnu sa otvorila. Orwen a jeho dvaja verní druhovia spoločne vstúpili do kamenných komnát vlkolakov.

„Zvolaj poradu!“ prikázal Orwen mužovi, ktorý stál pred jeho pracovňou.

O chvíľu sa začali schádzať starejší a do veľmajstrovej pracovne vošlo desať starých vlkolakov. Za nimi vstúpili i Varnor s Galtom.

„Som rád, že ste všetci prítomní,“ prehovoril veľmajster. „Práve sme sa vrátili zo Severného kráľovstva, z výpravy, ktorej cieľom bolo nájsť tých, ktorí do našej drahej krajiny priniesli Zlo,“ povedal Orwen a starí vlkolaci sa nespokojne zahniezdili.

„Musím vám oznámiť krutú správu. Kráľ Neliosu je mŕtv,“ riekol veľmajster ťažkým hlasom. Tváre starých vlkolakov sa zachmúrili.

„Térolen bol dobrý kráľ. Nezaslúžil si zomrieť!“ prehovoril najstarší z nich trasúcim sa hlasom.

„Veru nie,“ prisvedčil Varnor s povzdychom a sklonil hlavu.

„Vlády sa ujali čiernokňazníci spoza Mora, ktorí vládnu mocnými čarami. V krajine rozosievajú strach a do tmy ponorili i samotný veľkolepý Nelios. Severné kráľovstvo, aké si ho pamätáme, zaniklo. Už to veru nie je mierumilovná krajina.“ Veľmajster sa odmlčal. Po chvíli pokračoval: „Onedlho sa strhne vojna a my povedieme boj za Lysanthiu. Pamätám na naše pevné spojenectvo s kráľom Herboltom, no obávam sa, že...“ na okamih sa odmlčal, akoby hľadal vhodné slová. „Povedzme to tak, že škriatkovia nie sú prispôsobení na boj proti...“ Orwen sa znova odmlčal a prešiel zrakom po sediacych starcoch. „Drakovi,“ riekol napokon a v pracovni sa ozvali výkriky prekvapenia.

„Ako to?“ zvolal jeden zo starých vlkolakov. „Draky tu v Lysanthii predsa nikdy neboli!“

„To je pravda, lenže čiernokňazníci povolali na svoju stranu temné tvory. Počul som o vznešených drakoch,

ktorí žijú v ďalekej krajine za Morom, no tento tvor, ktorý na nás zaútočil, nie je z tých spoza Mora. Je to zvrátený netvor.“

Hodnú chvíľu nikto z ohromených vlkolakov neprehovoril.

„Vraviš teda, že sa blíži vojna. Budeme pripravení čakať na útok nepriateľa, alebo sami podnikneme prvý útok?“ spýtal sa Galt s ohnivým pohľadom, prehrabol si svoje husté vlasy a Orwen sa zamračil.

„A čo tvoj brat?“ šepol Varnor takmer nečujne.

„Toto nie je jeho boj,“ odvetil Orwen takisto šeptom. Za okamih opäť zvýšil hlas. „Túto vojnu by sme mali začať rozhodne my!“ vyhlásil po chvíli a buchol rukou po stole. „Nemôžeme dovoliť, aby čiernokňazníci zaútočili svojou mocou až vtedy, keď budú dokonale pripravení. To by bol koniec Lysanthie. Verím, že ak sa podujmeme vztýčiť meč ako prví, podarí sa nám tých démonov vyhnúť,“ zavrčal Orwen ťažkým hlasom a očakávajúc reakcie svojich druhov sa zhlboka nadýchol.

„Alebo priamo zabiť...“ zavrčal Galt.

„To je pochabosť!“ zvolal jeden z vlkolakov rozhorčene. „Keby sme zostali tu, v Delgarských vrchoch, nikdy by sa čiernokňazníkom nepodarilo dostať sa k nám!“

„Pochabé je to, keby sme sa nečinne prizerali na zánik našej krajiny! Zarmucuje ma, že práve vy, šediny nášho rodu, rečiete čosi také!“ zručol veľmajster a vlkolak, ktorý tie slová vyriekol, zarazene prikývol. „Ostáva nám len dúfať, že Trojtrón zvrhneme čo najskôr. Môžete ísť!“

Tri týždne sa vlkolaci pripravovali na vojnu. Tri týždne mal Orwen kopu práce s vysielaním poslov do kráľovstva škriatkov. S kráľom Herboltom sa nakoniec opäť stretol v jeho paláci.